

Näin minusta tuli

EIJA-RIITTA

– Ihme että minusta tuli poliitikko, sanoo Eija-Riitta Korhola, joka poti nuorena esiintymiskauhua. – Poliitiikkaan liittyy paljon vastenmielistä ilkeilyä.

Jaana Rinne plus@iltasanomat.fi Ulla-Majja Lähteenmäki, kuvat

Eiija-Riitta Korhola viihtyy nahoissaan, varsinkin kun viime vuosi oli täyttä juhlaa.

– Täytin itse viisikymmentä, ja esikoiseni tanssi häitään, hän kertoo.

– Nyt nautin huurteisten puiden kauneudesta niin, että vatsaan sattuu. Talvi on kaikkialla erityisen kylmä nyt, ja Brysselissäkin on ollut lumisia päiviä.

Strasbourgissa ja Brysselissä työskentelevän mepin ja kokouksen varapuheenjohtajan mielestä Helsingin postikorttikauneutta ei kuitenkaan voita mikään.

Kylmässä Brysselissä Korhola innostaa ilmastopoliitikassa tapahtuva uudelleenarviointi. Toinen innostuksen aihe on työ ihmisoikeuksien ja kriisinhallinnan parissa.

Korhola sanoo, ettei nauti esilläolosta, mutta julkisuus on välttämätön ehto sille, että hän pääsee tekemään vaalien jälkeen ”hyviä juttuja”.

– Blogikulttuuri sopii hyvin minunlaiselleni poliitikolle, joka ujostelee esilläoloa mutta ei mielitä, hän sanoo.

Ahkerä blogikirjoittaja pitää nimitöntä nettikulttuuria Suomen kansan moraalisena tuhoajana.

– Niin rumaa tekstiä tämä jengi oksentaa nimitömyyden suojausta. Eihän se kohdetaan liikaa, mutta sanojansa sielun se turmelee.

1. Ujo tarkkailija

– Joskus ihmettelen, kuinka edes päädyin politiikkaan, sillä en ole

PIKKUINEN Eija-Riitta seurasi tarkkaavaisena ympäristöään.

esiintyjä vaan tarkkailija, joka mieluiten seurailisi asioita sivusta. Katselen aikani ja haluan tahdistua ennen kuin sanon mitään. Ex-kollegani Alex Stubb sanoi kerran tyypilliseksi Eikulle, että hän tarkkailee ja pitkän illallisen lopuksi avaa suun ja esittää mieleen jäävimmän syntein illan teemasta.

– Jos olisin 15-vuotiaana kuullut, että tartun joskus torilla mikrofooniin ja pidän ohikulkijoille puheen, olisin todennut vision henkilökohdattaiseksi helvetiksi. Jännitin jo nuorena esiintymistä – huilunsoitonkin lopetin tutkintokammon vuoksi. Toisaalta lauloin bändissä.

– Esiintymiskauhuni liittyy

pariin lapsuudensattumukseen: olen kerran unohtanut kouluun mennessä hameen kotiin ja toisen kerran nolannut itseni näyttämöllä.

– Lauloin 9-vuotiaana koulun juhlassa kalevalaisen kehtolaulun yksin. Pidin sylissäni nukkea, jolta irtosi pää juuri ennen kuin aloin laulaa. Pää putosi korokkeelta ja pomppi pitkin keskikäytävää, kunnes eräs opettaja otti ja survaisi sen paikalleen. Oppilaat hirtuivat naurusta, kun lauloin ruusunpunaisena ja vapisevalla äänellä kehtolauluni. Häpesin esitystäni koko hiihtoloman, sängyssä. Taisin sairastua häpeästä.

Kymppin nainen

2. Laskelmoimattomuus

– Laskelmoimattomuus on ainoa selitys omituiselle toiminnalleni. Toimin usein itseäni vastaan, olen mieltipiteineni oikeassa väärään aikaan. Myöhemmin se olisi fiksumpaa – mutta ei enää aitoa.

– Kerran eräs uusi ystävä kysyi minulta, olenko rehellinen. Vastasin, että eikö se näy haikeasta katseesta. Kuvittelen, että hyvässä poliitikossa on melankolinen sivuväre. Se nousee tietoisuudesta, että oikein valituilla sanoilla voisi ostaa tuonkin puolelleen – mutta kun ei tahdo. Mieluummin pitää linjansa, vaikka tappiokseen.

– Kaikki muodollinen puhe, kohteliaskin, väsyttää ja kyllästyttää. Kokkareilla minulla ei ole ongelmaa, koska nautin ihmisten tarkkailemisesta enkä yhtään kiusaannu siitä, jos minulla ei ole keskustelukumppania tai jos minua tuijotetaan. Minähän siellä olen katsomassa muita!

3. Uteliaisuus

– Rakastan ottaa selville asioita, joista puhun. Poliittisia pyöreyyksiä ja arvausleikkejä en siedä yhtään – tieto on valtaa, luulo ei. Olen utelias myös ihmisten suhteen. »

